

„Iubirea nu e un târg: te iubesc pentru că mă iubești. Iubirea e o certitudine: te iubesc pentru că te iubesc!”

- Liviu Rebreanu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XII
Numărul 668

10 - 16 aprilie 2024

Cadența electorală europeană „hitlerjungendiană” ...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu contează pentru ei că populația Europei îmbătrânește și poate nu va mai avea cine să-i voteze!... Că o întineresc ei electoral! Ba, o și „frăgezesc” pentru a o expune în vitrina „carnii de tun” de mâine... Pentru războaiele de mâine... Ale Europei cu Rusia, dar și cu ea însăși... Că până să

militărești „jungendiană” a tineretului de mâine...

Și nu este întâmplător că această întinerire electorală, tot mai adoptată de Europa, are loc tocmai în țările pe care guvernării și politicienii vor a le face parte unor altfel de prade de război... Acum sub pretextul sprijinirii Ucrainei... Căci așa s-a ajuns acolo unde frontul militar și cel electoral se suprapun pe redimensionarea cetățeanului european „po-

din anumite țări cu mii de alegători... Care vor influența mersul Europei...

În plus, într-un cadru juridic care să se mai raporteze, fie și parțial, valorilor și principiilor care au stat la fondarea uniunii, ar trebui asigurată universalitatea și în zona electoral europeană... Să vorbim despre unitate, despre repere comune (căci nu le mai putem numi valori), despre o piață unică a modului de abordare a votului în UE...

Nu! Nu uităm! Nu putem uita!... Și nici ierta!...

Gheoghe
Pipera

Oamenii au fost înmormântați în saci de plastic, fără ritualul de trecere necesar despărțirii de cei dragi. Bătrânii au fost blocați în case, fiind lăsați pe stradă doar o oră pe zi. Persoane sănătoase au fost ținute în detenție sanitară, ca asimptomati. Bolnavii grav au murit legați de pat și intubați cu instrumente nesterile. Bolnavii cronici au fost ținuți cu milioanele la porțile spitalelor pentru că trebuia să se concentreze totul pe o răceală. Ba chiar unii oameni cu oasele rupte au fost evacuați, cu paturi cu tot, cu perfuziile după ei. Spitale care au ars cu tot cu bolnavii de la ATI. Zeci de morți, carbonizați. Copiii noștri li s-au furat doi ani din viață. Au fost lipiți de calculatoare, tablete și „smartfon”, iar acum sunt îndemnați să ia anti-depresive. Bisericile au fost restricționate sau închise chiar de sărbătorile creștine. Familiile nu s-au putut reuni cu ani, pentru că nu avea toată lumea certificat „verde”, și nici reconcilia pe motiv de discurs al urii contra nevaxseenajilor. Libertățile și drepturile au fost înghețate sau chiar suprimate pe motiv că lumea trebuia să fie pusă în „survival mode” – era război, deși nimeni nu ne spunea cu cine sau cu ce ne războia.

Sunt azi 20 de mii de cazuri de efecte adverse grave ale „vaxseenului”. Sunt mult mai multe în realitate – medicii încă refuză să vadă cauza reala belelelor cu care s-au pricopsit oamenii, tineri, sănătoși, azi lipsiți de vitalitate și victime ale turbo-cancerului, miocarditei și AVC-ului. Judecătorii încă refuză să aplice sancțiuni producătorilor, pe motiv că vaxseenul a fost oficial autorizat. Ca și când autorizația asta ar fi o licență pentru crimă și pentru vătămare.

Și ce vedem? Un Arafat mai în vervă ca oricând, în ciuda tuturor nenorocirilor de mai sus, pe care le-a patronat. Și a furturilor. Și a corupției. Influenceri (ca Jurma) sau mandatarai ai OMS (ca Rafila), care se văd europarlamentari între 2024-2029. Politicieni prostocrați și cleftomani, ca Orban, Voiculescu, Cățu, Ciolacu, Drulă, Cârstoiu, Piedone, Nicușor etc. care, în numele stabilității, mai vor 20

de ani la putere. La fel ca și Iohannis, cel care a spus că România e un stat eșuat (crezând că o astfel de declarație prostească acoperă setea de dreptate a urmașilor victimelor incinerate la ATI). Plus, desigur, inevitabilul Arafat...

Iar Anul trecut, în data de 7 aprilie 2023, într-o nereușită declarație de slăvire a eroilor, co-președintele partidului comasat român (PCR), Nicolae Ciucă, fost militar în „teatrele de operații”, a afirmat că: intrarea României în NATO și Uniunea Europeană, modernizarea țării, atragerea investițiilor și a „noii bunăstări” s-au făcut pe „sacrificiul generos” al militarilor români în teatrele de operații, pentru că România „nu avea altceva de oferit” în anii tranziției. Incredibil! În afară de faptul că minte când spune că am dat „occidentului colectiv” doar carne de tun (România și, deci, românii plători de taxe și impozite, au vărsat direct zeci miliarde de euro cu titlu de taxă de apartenență la NATO și UE, care se regăsesc în gioarse de armament sau în viitoare – și incerte – livrări de rachete, avioane la mâna a treia și corvete scoase de la fier vechi) dl. Ciucă pare că omite costul în resurse materiale și umane înstrăinate de zeci de ani în favoarea corporațiilor multinaționale și a bogatului și îmbătrânitului vest european, doar pentru „privilegiul” de a sta pe un taburet, în colț și în umbră, la masa bogaților, așteptând să ni se arunce niște firimituri. Omite că am furnizat forță de muncă ieftină și calificată marilor și îmbătrânitelor economii ale UE: cinci milioane de oameni... Dar, oricum: să spui că militarii români, viața și integritatea lor, au fost singurele lucruri pe care le aveam de oferit, e demn de un real plagiator și de un certat cu limba română și cu logica... Sau poate că e ceva cinic spus de cineva care sesizează că nu va mai conta după ce nu va mai fi fost co-președinte comasat...

Și știți ce? Cu votul și susținerea electoratului lor captiv, precum și cu non-combatul vostru, vor reuși. Știți cum se zice: a câștigat echipa care și-a dorit mai mult victorie.

ajungă să tropăie „geostrategic” la mii de kilometri de ea, și având o industrie de armament care va trebui să-și consume producțiile din fiecare stat european pus la tras afeturi de tun pentru Ucraina-pretext, s-ar putea să întindă un front și să pună de un război chiar aici... La ea acasă... La noi acasă... Pentru că o fabrică trebuie să-și „lichideze” stocurile... Nu poate sta cu ele în rafturi... Nu când vorbim despre mărfuri, poate nu atât de perisabile ca un vaccin, dar extrem de riscante în condiții necorespunzătoare de depozitare... Iar când „fabricile” de mâncare, de sănătate, de viață din întreaga UE vor fi fost complet strivite sub bocancul strungarilor de paturi de arme, produsele vor trebui livrate, transformate în bani... Or, sistemele guvernamentale ale fabricile militare ale nepăcii de mâine, care par a fi fost trasate drept temelii ale economiei europene, vor trebui să asigure uciderea, etapizată pe livrările de armament, pentru a-și „lichida” mărfurile... Iar mecanismul va funcționa sub etichetarea motivației

litical correctness” de mâine: cel „hitlerjungendian”... Cu aceleași state care au mers pe repede înainte în scăderea vârstei dreptului la vot la 16 și 17 ani, și care au impus și votul obligatoriu pentru acești tineri suprapunându-se cu acelea care vor să mășăluiască militar spre război... Iar eventualele dezbateri etico-juridice ale unor asemenea măsuri chiar nu se află pe masa de decidenți a clicii europene care a pus stăpânire pe destinele a milioane de oameni... O tagmă sinistră aflată tot mai aproape de momentul arogării dreptului de a decide cine trăiește și cine moare...

Or, juridic, scăderea vârstei dreptului de vot ar trebui să atârne greu tocmai în rostul tratelor de aderare... Pentru că, la nivel electoral național, fiecare stat poate să facă așa cum crede de cuviință... Să dea drept de vot și sugarilor... Dar când vorbim despre alegerile care vizează destinul a milioane de europeni, dezechilibrul etico-moral devine unul juridico-penal... Pentru că vom fi puși în fața extinderii masei electorale

Ar fi trebuit să existe, dară, înainte de toate, un consens al statelor membre vizavi de scăderea vârstei de vot pentru alegerile europene. Nu să fie inserate aceste extinderi de masă electorală, generate și dezvoltate, inclusiv la nivelul mentalului colectiv, în acele state dispuse să contribuie la marșul tot mai fascist al Europei... Poate, mâine-poimâine, cu europenii într-o uniformă comună „jungendiană” adaptată la tresele UE... Pentru că, nu-i așa?!, sloganurile se perpetuează istoriografic, iar tineretul european de mâine va fi același „hitlerjungendian”, doar la început eminentele electorale, al trecutului...

Delictul de opinie: Simbolurile religioase au devenit controversate...

Petre
Jipa

Îmi amintesc de o jurnalistă de la RAI2 care a prezentat știrile cu o cruciuliță la gât, apoi a urmat critica virulentă a unui jurnalist, Mihaela Serra, în cotidianul „Repubblica”. Ce să facem, să renunțăm la religie pentru a nu ajunge într-un delict de opinie...? Delictul de opinie, cunoscut

Spaniei în care teritoriile controlate de mauri au fost recucerite de către regatele creștine iberice, creștinismul a devenit religia dominantă în Spania.

Procesul de impunere a creștinismului în această perioadă a fost anevoios și făcut prin suferință. Unul dintre aspectele cheie ale impunerii creștinismului după Reconquista a fost convertirea forțată a populației musul-

exemple în istorie când anumite aspecte politice au fost impuse cu forța. Iată câteva exemple relevante. După Revoluția Rusă din 1917, bolșevicii au instaurat un regim comunist în Uniunea Sovietică.

Acest regim a fost impus cu forța prin reprimarea opoziției politice, suprimarea libertății de exprimare și acțiuni coercitive împotriva adversarilor politici. Adolf Hitler și Par-

politice și promovării unei societăți deschise și democratice, vorbim despre Constituția țării. Dar cine mai respectă toate acestea?

Să ne gândim că recucerirea a durat timp de aproape 800 de ani. (așa cum spune Wikipedia) „Cucerirea Hispaniei de către Umayyazi de la vizigoți a avut loc la începutul secolului al VIII-lea și se consideră de obicei că Reconquista a început

care nu sunt pe placul nostru”.

Văd că un alt diplomat american Anthony Blinken, care se află în Franța într-o vizită oficială, a vorbit despre aderarea Kievului la Alianță în cadrul conferinței de presă organizate după întâlnirea cu omologul său francez Stephane Sejourne. Blinken a declarat: „Așa cum au spus aliații la summit-ul de la Vilnius (în iulie 2023),

și sub denumirea de infrafracțiune de opinie sau delict de convingere, este o infrafracțiune „imaginară” care se referă la pedepsirea unei persoane pentru exprimarea publică a unei opinii sau a unei convingeri. Aceste infrafracțiuni includ adesea insulta, calomnia, defăimarea sau alte acțiuni care încalcă dreptul la liberă exprimare a individului. Este important de spus că în multe țări, inclusiv în cele care se respectă principiile democratice și drepturile omului, libertatea de exprimare este un drept fundamental garantat de lege. Totuși, există situații în care exprimarea unor opinii poate avea consecințe juridice, în special atunci când acestea afectează drepturile sau reputația altor persoane.

Mi-e teamă că o să fim convertiți, cine nu umblă cu fustiță și gentuță o să fie alergat pe străzi. Și să ne aducem aminte de Spania după Reconquista, care a fost perioada din istoria

mane și evreiești la creștinism.

Aceasta a fost însoțită de restricții severe asupra practicării altor religii decât creștinismul. În secolele următoare Reconquistei, evreii și musulmanii au fost supuși unor presiuni crescânde pentru a se converti la creștinism sau pentru a părăsi Spania. În cele din urmă, în anii 1492 (evreii) și 1609-1614 (musulmanii), aceștia au fost expulzați din Spania. Biserica Catolică a jucat un rol central în impunerea și consolidarea creștinismului în Spania după Reconquista.

Biserica a devenit un pilon al societății spaniole, influențând puternic viața politică și socială. Crearea unei identități naționale creștine: Procesul de Reconquista și impunerea creștinismului au contribuit la formarea unei identități naționale spaniole puternic legate de creștinism.

Există numeroase

regimul Nazist au impus un regim autoritar și totalitar în Germania în anii 1930. Prin propagandă, teroare și violență, regimul nazist a eliminat orice opoziție și a impus ideologia rasistă și militaristă în societatea germană.

Regimul apartheid, instaurat în Africa de Sud în 1948, a impus separarea rasială instituționalizată, discriminarea și opresiunea majorității negrilor în favoarea minorității albe. A fost necesară o mișcare de rezistență puternică și internațională pentru a pune capăt acestui sistem nedrept.

Regimul Kim din Coreea de Nord este un exemplu contemporan de impunere a unei ideologii politice totalitare printr-o brutală represiune a opoziției politice, control asupra informației și suprimarea libertăților fundamentale.

Tot vorbim despre importanța respectării drepturilor individuale, libertății

aproape imediat, în 722, odată cu bătălia de la Covadonga, și s-a încheiat în 1492, prin cucerirea Granadei”. Credeți că pierderea suveranității poate fi recucerită mâine...?

Dacă noi ne pierdem identitatea, istoria, viața, trebuie să ne punem și întrebarea: pentru ce...? Mi-am adus aminte de un articol scris de Jeffrey D. Sachs în 23 Mai 2023. Diplomații americani și liderii Ucrainei știau bine că extinderea NATO ar putea duce la război. Marele savant-om de stat american George Kennan a numit extinderea NATO o „eroare fatală”, scriind în New York Times că „se poate aștepta ca o astfel de decizie să aprindă tendințele naționaliste, anti-occidentale și militariste în opinia Rusiei; să aibă un efect negativ asupra dezvoltării democrației ruse; să restabilim atmosfera războiului rece în relațiile Est-Vest și să impulsivăm politica externă a Rusiei în direcții

Ucraina va deveni membră a NATO.”

Să ne așteptăm la ce este mai rău, iar dacă avem altă părere se cheamă „Delict de opinie”. Să ne ajute Dumnezeu!...

Un pogrom în pregătire...

Gheorghe
Pipera

În normativele UE, libertatea de expresie a devenit cel mai mare risc existențial al planetei, din cauza „riscului dezinformării” și a discursului urii. Care ură, azi, poate însemna orice, inclusiv afirmația „afară e frig”... Uniunea Europeană a inclus discursul urii în categoria „crimelor europene”, fiind pus alături de infracțiunile de mare gravitate cum sunt terorismul, traficul de droguri sau arme și traficul de persoane. De acest gen de infracțiuni se poate ocupa Parchetul European, încă aflat sub managementul competent al dnei Kovesi. Discursul urii nu e doar în legătură cu dreptul bărbatului de a avorta și, eventual, de a executa pedeapsa pentru viol într-o închisoare de femei (pentru că a considerat absurd o asemenea situație faptică din închisorile scoțiene, J. K. Rowling, autoarea seriei Harry Potter, este azi în pericol de pușcărie și, mai ales, ținta unui mare val de hate, un hate bun, care face bani mulți, pentru că este un hate protejat și aplaudat), nici cu dreptul copilului de 12 ani de a se manifesta la școală ca o pisică, nici doar în legătură cu crima de a nu te înțepa cu un ser experi-

mental inutil și nociv (pe principiul constitutional care se aplică și în cazul avortului, precum și în cazul operației de schimbare de sex, dar este refuzat în cazul vakseenării – corpul meu, alegerea mea).

Mai nou, este o crimă refuzul de a achiziționa gunoiul pseudoștiințific al teoriei luptei contra schimbării climatice. Este un discurs al urii, pe care îl va ancheta curând mme. Kovesi, urmând a umple pușcăriile cu dizidenți

vizibile, pe principiul „așa s-a crezut atunci”). Orice opinie contrară adevărului oficial și opiniei protejate este automat șampilată drept conspiraționistă și emitentul opiniei devine „un pericolos terorist intern” (după expresia din septembrie 2020 a ex – premierului român Șică Orban, refolosită ulterior de purtătorul de cuvânt al Casei Albe, în mai 2022). E mult mai rău decât „crede și nu cerceta”, dictonul necreștin al Inchiziției spaniole

autostradă a iadului către infernul climatic, cu piciorul pe pedala de accelerație”.

Cu toată evidenta (și recunoscuta) exagerare stilistică, aceasta este o opinie protejată, iar dizidența față de o asemenea opinie te pune în postura de terorist intern periculos. Dacă ești stat membru al Consiliului Europei, ca de exemplu, Elveția, ești stat – delincent, pentru că nu întreprinzi suficiente demersuri pentru a combate

lor de cetățenie/rezidență, pentru același motiv. Sunt curios cum va reacționa la așa ceva CtEDO: în loc de prea cald, persoanele în vârstă, meteo-sensibile, din aceste țări nu se vor plînge de prea cald, ci se vor plînge, de fapt, de prea frig...

Mai grav este că, într-o declarație recentă, Joe Biden, viitorul expreședinte al SUA, a spus că editorii ziarelor, televiziunilor și radiourilor și cenzorii rețelelor de socializare ar trebui să se preocupe la modul serios de limitarea informației la adevărul oficial și a expresiei la opinia protejată, pe motiv că, dacă nu s-ar comite această sfântă cenzură și nu s-ar modela rațiunile și emoționalitatea publicului, nu am mai putea afla cum arată adevărul și nu am mai avea pluralism politic... Și, cică, asta ar fi „ordinea liberal mondială bazată pe reguli”. Putin și Xi Jinping apreciază asta și dau share, desigur

climatici (nu de alta, dar am terminat deja cu corupții, hoții politico-birocrațici, traficanții, criminalii, violatorii etc.). În fapt, în lumea de azi, nu avem dreptul să deschidem gura dacă vorbele noastre NU sunt certificate și avizate prealabil de diverse autorități administrative-științifico-fantastice (care, de altfel, își schimbă variantele adevărului oficial la intervale scurte și impre-

din sec. XV – XVI. E mult mai rău decât în romanul distopic al lui George Orwell, 1984. Este realitatea imediată, palpabilă. Este motivul unui pogrom în pregătire. Secretarul General al ONU a spus: „Schimbarea climatică este deja aici. Este terifiantă, și este numai începutul. Era încălzirii globale s-a încheiat. A venit era fierberii globale [...] Ne aflăm pe o

încălzirea globală. CtEDO a decis recent să condamne Elveția, la cererea a peste 2300 de pensionare helvete, pentru că nu a făcut ce trebuie ca reclamantele să nu moară de cald. Decizia CtEDO este obligatorie pentru toate cele 48 de state membre ale Consiliului Europei, inclusiv Turcia, Rusia și Ucraina. Orice rus, turc sau ucrainean va putea traduce în fața CtEDO statele

Anomalii postdecembriste...

George
Petrovai

După mai bine de trei decenii de postdecembrism, România este atât de bogată în anomalii și neîmpliniri (codașa Uniunii Europene la nivelul general de trai, cu un gol populațional de circa șase milioane suflete, cu o datorie externă ce depășește 150 miliarde euro, cu economia, sănătatea, învățământul și educația vraise etc.), încât este cu neputință să alcătuiști o listă completă a nenorocirilor economico-sociale abătute asupra României de tâlharii interni și externi, bașca cea a dezastrelor moral-spirituale (sporul semidoctilor, mitocanilor și falșilor culti, preponderența preocupărilor strict materiale în fața celor cultural-educative – Institutul Național de Statistică a dezvăluit recent că peste 11 milioane de români, dintr-un total de vreo 18 milioane, în ultimii ani n-au citit nici măcar o

carte ș.a.m.d.). Da, căci realitatea demonstrează nu numai strânsa legătură dintre planul spiritual-cultural și cel material-civilizatoriu (cu necesara prioritate acordată primului, așa ca în secolul de aur al Greciei antice), ci și faptul că în prim planul istoriei rămân doar popoarele și națiunile cu culturi

(nu-mi este indiferent disconfortul unora dintre cititori!), mă voi opri la cele dovezi, care în opinia mea sunt cele mai elocvente în acest sens, prin persistența în timp și influența exercitată asupra corpusului social (numărul și mărimea dezastrelor provocate).

Sigur, prima în

numească revoluție. Că doar de aia a fost scoasă lumea în stradă, s-a creat haosul televizat și s-a vărsat atâta sânge nevinovat...

Acuma, nu fiindcă această revoltă nu era necesară, după ce liderii planetari (american și sovietic) s-au întâlnit la Malta și au decis că bolșevismul eu-

celalate state europene bolșevizate (a se citi „era însetată de victime”) și că, îndată după aceea, ea s-a dovedit o adevărată cutie a Pandorei pentru țară și grosul nației, deoarece – odată deschisă de mâinile necușere ale „umplătorilor vidului de putere” de după asasinarea Ceușeștilor – a ticsit spațiul mioritic cu toate relele din lume: minciună, hoție, impostură, ipocrizie, incultură, cruzime mineriadică (și nu numai). Deși evenimentele s-au derulat sub ochii noștri (unii pe baricade, cei mulți și naivi în fața televizoarelor), nici după trei decenii și jumătate nu ni se spune adevărul gol-goluț (vorba e, câți știu ce sfori s-au tras în culisele puterii planetare?!), iar criminalii morali nici vorbă să fie pedepsiți pentru dispozițiile politice și ordinele militare date întru făptuirea multiplelor forme ale genocidului național: biologic, social, economic, cultural-educational, identitar.

temeinice, pe când cele date războaielor de cotropire, prădăciunilor, consumului și trândăviei (precum mongolii și otomanii) sunt împinse la periferie, mai înainte de-a fi înghițite de uitare.

Astfel stând lucrurile și nedorind o supradimensionare a prezentului text

această catastrofică serie pentru țară și popor este lovitură de stat din Decembrie 1989, pe care înfăptuitorii ei (grupul de alogeni bolșevizați, în frunte cu Ion Iliescu, Silviu Brucan/Saul Bruckner și Petre Roman/Petre Neulander), cu sprijinul serviciilor secrete străine, țin morțiș să o

ropean, inclusiv cel sovietic, și-a trăit traiul și și-a mâncat mălaiul, iar cei mai mulți trăitori pe aceste meleaguri se săturaseră până peste cap de dictatura ceaușistă și – vorba lui Jean-Paul Sartre – doreau cu aprindere să fie „condamnați la libertate”.

Atâta doar că la noi revolta a fost altminteri ca în

Printre cei încă vii, printre cei pre moarte „funcții” ...

Cezar Adonis
Mihalache

„Colectând de la bolnavi ultimul bănuț al vieții pentru nebunii ce ne conduc!”... Așa ar trebui să ne strigăm revolta în piața publică... Dimpreună, cei ce ne mai putem ține încă pe picioare, mimând a vii, cu toți cei suferinzi... Care ar trebui să vină acolo, așa cum îi scotea sistemul în stradă pentru gâlceava, frustrările, tembelismul și nevoile de afirmare a masculinității „alfa” a nebunilor tot mai de gen ce ne conduceau prin molima covidului, iată, nu spre însănătoșire, ci spre o lungă boală. A noastră, a sistemului, a țării... Nu, nu și a viitorului... Pentru că viitorul nu are timp să bolească. El crapă sub praporul prezentului sau se înzdrăveneste pentru dreptate și continuitate... Și nu, toate aceste otrăvuri puse peste veniturile noastre nu mai sunt de multă vreme simple taxe și impozite datorate, „de drept”, statului... Căci, „de drept” erau pentru binele și creșterea țării... Nu a târfelor politice și de guvernare... A matroanelor de

Magda
Ursache

Nu ne protejăm nația, nu ne protejăm nici limba. Sado-masochismului pe tema defectelor românilor, a ticăloșiei lor, a lașității lor (ne expunem și defecte pe care nu le avem) îi corespunde o română stâlcită, schimonosită, stricată. Nu vorbim încă în universală, ca s-o cotropim cu barbarisme, nici în esperanto, ca s-o înțesăm cu vocabule împrumutate căznit, predilect din engleză. De ce spunem „gaid”, dacă avem „ghid” și „nu mai avem «taim»”, în loc de nu mai avem timp? Nici timp nu mai avem? Că dacă ai taimu’, te-ai scos, ajungi departe. Iar testarea Covid-19 se face door to door, că n-avem ușă-n ușă. Guvernării nu-s atenți cu limba română, de îți vine să le strigi: „ușor cu gramatica pe scări!”. Le este străină cerința s-o vorbească și s-o scrie bine, măcar pentru motivul că e limbă de stat. Or, ei sunt în serviciul statului. Locul unde (ne) lucrează se numește Guvernul României. Nevoi de bază nu sună bine pentru o minte plină de „wronglisme”? Sună mai bine „nevoi

guvernare de peste târfele politice... Și invers, după cum se rotesc acestea în ro-cada sifilisului politic, puțind a alianțe și unsori de dat la subrațul imposturii... Astea nu sunt nici taxe pe muncă, nici pe nemuncă (cum ar vrea sistemul să ne acuze „otova”), nici pe șarlatania unora, nici pe minciuni, mai mult sau mai puțin nevinovate, nici pe declarații, în fal-

suri față de șefi, și, poate, și în acte, nici pe acțiunile concrete de tragere în piept a muncii la un gât de bere și un grătar de trândăveală...

Sunt de-a dreptul funcieri... Iar cei ce le colectează în numele sistemului politic, guvernamental, de găști și oculte reorganizându-ne, trasându-ne și impunându-

„Vorbiți, scrieți românește, pentru Dumnezeu!”

basic”? Cert este că nu pot fi rezolvate de nevolnici. Alte „xenisme dans le vent”? „X” e influencer, „Y” creează trend, „Z” țarghetează, toți se updatează... Se întrebă politicienii noștri cum o fi corect? Demisii sau dimisii? Propagă sau propaghează? Ignoră sau ignorează? Delaționiști sau delatori?

Și de ce s-ar chinui să pronunțe manipulabilitate în loc de manipulare, duplicitaritate pentru duplicitate, performativitate pentru performanță? Cât despre promisiunile în limba folosită la vârf, ele sună cam așa: „sustenabilitatea transportului prin transpunerea directivelor pentru a se atinge multi-mobilitatea”. Vă întrebați ce-i asta? Răspuns: tren smart-city.

„Am să mai videm”, se fofila o activistă, inenarabila Suzănica Gîdea, care voia să-l cheme la raport comunist pe Mircea Eliade, să-i ridice carnetul P.C.R., convinsă că-l deține. Fostul ministru al Educației, Remus Pricopie, a întrecut-o în ignoranță. Era convins că întemeietorii Romei, Romulus și Remus, au supt lapte de la o vulpe, nu de la celebra lupoaică [...].

Se pare că limba română (regular roumanian)

ne viețuirea în chibițuri de datornici pe viață, nu ar trebui să se mai numească organisme de colectare fiscală... Ci de funciere... A omului sănătos, dar și a omului bolnav. A celui bolnav considerat a priori de către sistem ca fiind închipuit... Și ar fi treaba avocatului poporului, de n-ar fi la fel de „bolnav” precum cei de la guvernare, să ducă în

fața instanței această acuză generală de infracționalitate în culpă a aceluia care gem, se tânguie, suferă... Și poate și crapă, nu?!... De fapt, și a aceluia, vorba aceea, aproape murind, dar suficient de sănătos pentru a-l buzunării de ultimii bani pentru sistemul în criză morală, etică, ori de felurite „credințe” în care s-au

pierde bătălie după bătălie cu agramatismul: – Cioloș: „în ce privesc investițiile”; – Rareș Bogdan: „comunicatele care urmez să fie date”, toate urmând regulile limbii – EBA: „pot să fie oameni care nu vor să vorbesc cu tine”; – „Se vor pun niște condiții”, zice cineva care se vrea gramatical, dar nu poate fi. Da, îți cam trebuie lecții de autoapărare lingvistică după ce te uiți la televizor.; – Cu limba română, dar și cu latina, a pierdut bătălia colonelul Gheorghită, adevărul „ad labam”, presupusă fiind scriere de mână. Să se exprime un colonel al Armatei Române în maidaneză, crezând-o latină vulgară? Poate ar trebui să-l corectăm pe Alexandri? „Atuncea colonelul dă laba cu sergentul”; – „Prioritatea zero în România trebuie să fie susținerea sectorului privat, nu educația sau sănătatea”, s-a rostit, de mărtișor 2020, F.V. Cițu, cu repetir: „sănătatea și învățământul sunt chestii de propagandă cu care trebuie să terminăm”. Și încă, de trei ori ca la brigadă, la „Radio Guerilla”, în ianuarie 2021, despre sănătate și educație, „sectoare unde s-au băgat mulți bani și rezultatele nu se văd”. Ba se văd:

înstrăinat, trădându-ne, toate aceste lepre ce ne conduc... Ce ne dau indicații, guvernamentale, sfaturi, politice și de sistem administrativ...

Și de ce să fie impozitată doar „boala obișnuită”?! Să fie impozitată și starea de agonie... Ultima funciere a muribundului... Pentru că, altfel, ce ne facem dacă „boala

obișnuită” îl „grațiază” pe suferind la locul de veșnică odihnă? Dacă se dovedește că, de fapt, și „boala obișnuită” omoară? Că și bolile de normativ în căsuța lui „01” duc la scăderea capacității de muncă, poate chiar la invaliditate... Ba, dacă tot sunt ticăloși, guvernării ar trebui să meargă până la capăt, nu?!

ard spitale, numărul „analfabeților funcionali” e în creștere, iar exprimarea jalnică arată ce jalnică e gândirea.

Și dacă DOOM admite două-trei variante pentru simpozion, de ce n-am propune fiștecare câte o formă de scriere ori de pronunție? Că n-o fi mare filosofie. Pardon, filozofie. Cât despre Iisus, s-a decretat că poate fi scris cu un singur i, nu cu doi. Doar Liceanu se scrie cu doi „i” [...].

De proiectul Pruteanu, Legea limbii române, promulgată în 2004, s-a ales praful. Și ce alarme au țiuat atunci, ca sirenele SMURD! Că vom fi trași la răspundere dacă schilodim limba ce-o vorbim, că se vor da amenzi pentru greșeli de exprimare. Contraargument? E timpul să vorbești cum îți place, ce atâtea reguli? Nu-i democrație? Iar forțarea limitelor limbajului spre scato ar fi luptă „onestă și cinstită” (cum se rostea oximoronic cineva), pentru libertatea de expresie. Sau for free expression, model „plăcuțe suedeze”. Cu siguranță, n-o să fie amendat doctorul veterinar care face reclamă la hrănuri de peruși sau bucătarul care a inovat, pe

Să impoziteze și ajutorul de înmormântare... Deși, da, trist pentru ei, fericite pentru noi, de murit omul moare doar o singură dată... Ce păcat, nu?!

„Să „funcim” dară și dincolo de moarte... Morții... Să le luăm și hainele, și bănuții de pe frunte, și batistele, prosoapele, praporul, să le mai vândă fiscul o dată... Preferabil către alți bolnavi care sunt mai aproape de „scăpare” și de plata taxei către luntrașii funcierii... Iar pentru cei ce încă se mai zbat pe aici, scăpând de ghearele morții ce va crăpa văzând adevărata moarte a omului, deja prea sărac în pofta-i de viață pentru a mai pofti spre a mai fi viu, ar trebui ca impozitarea concediului de boală să fie urmată de declararea de către sistem a insolvenței bolnavului... Să apuce statul să ia tot din casa viului care încă nu știe că e deja mort în ochii unui sistem care așa îl vrea, descusându-i și colțul praporului pentru ultimul bănuț al vieții...

TVR1, pluralul ouri pentru ouă. A apărut și pluralul restauranturi, fie binevenit, dar și grijuri. Avem o profesiune nouă: pițer, iar fiecare are mega-ul lui. Ce să mai zici decât: Succesuri, măi băieți!

Starurile politice pot fi greu convinse că „la grammaire est une chanson douce” (gramatica este un cântec dulce – n.r.) (Erik Orsena, Goncourt, '88). Și-mi vine în minte Const. Rădulescu-Motru, cu acel: „se necinstiră limba și obiceiurile”. Dar cărturarul o zicea despre ciocoi din timpul domniilor fanariote, nu despre aleșii noștri. Îndemnul lui George Sion: „O, vorbiți, scrieți românește, pentru Dumnezeu!” e considerat de cei cu curențe de gramatică fixație sau, în ortografie personalizată, chestie depășită. Că n-o să le spună lor gramerienii din astea, cum să vb. N-au decât să vorbească grămăticii ca la carte, treaba lor. Îi trimit la Anton Pann: „Din vorbă se face fapta și din faptă vorba”..